

A.L. Snijders

Topsporters

(vooraf: In dit verhaal noemt de schrijver de naam 'Rouvoet'. Voor de jonge luisteraars; De christelijke politicus Rouvoet was van 2007 tot 2010 Minister van Jeugd en Gezin)

Een nooit eindigende riedel: de jeugd ontspoot. Rouvoet is ontzet over de geslachtelijke omgang. Ik lees het in de krant, het staat vast. Ik denk aan het ontbijt van 15 juli 1988. De jongen zit aan tafel, ik weet niet hoe hij heet, maar ik kook een eitje voor hem. De avond tevoren heb ik hem een lift gegeven, ik pikte hem op bij Amsterdam, hij ging naar Kopenhagen, maar ik ging niet verder dan Klein Dochteren – ik bood hem een bed aan, en maakte hem om zeven uur wakker. We praatten wat, want je kunt niet zwijgen als je met een vreemde ontbijt. Hij vertelde dat hij culturele antropologie studeerde aan de Vrije Universiteit, ik vertelde dat ik iedere week een gedicht uit mijn hoofd leerde. Hij was benieuwd, waarom deed iemand zoiets? Ik had een prozaïsche reden, mijn hersens, het was een anti-dementie-project. Hij vroeg een bewijs, ik declameerde zonder haperen 'De onbekende vrouw' van Paul van Ostaïjen. Eerste regels:

*Een mooie vrouw is langs me heen gegaan;
Heel even bleef zij staan
En keek mij aan;
Toen is zij weer haar gang gegaan.*

Hij vertelde dat hij in een café een meisje had ontmoet dat ook gedichten uit haar hoofd kende. Bovendien volgde ze aan de Universiteit van Groningen twee studierichtingen tegelijkertijd, Nederlands en

psychologie. Met succes. En tenslotte liet ze zich alleen naaien door topsporters. Dat laatste had verschillende voordelen: ze waren dom en daardoor kon er geen onverhoedse liefde ontstaan (ze nam, als het even kon, ook nog het liefst getrouwde topsporters, dubbel safe tegen de liefde) en ze hadden geen enge ziektes. (Gedachtegang: topsporters zijn gezond, hun lichaam is hun kapitaal.)

Ik was onder de indruk – gedichten, twee succesvolle studies, topsporters als gesmeerde dekhengsten – en zei beduusd: ‘Ik hoop dat ze tenminste lelijk was.’ Maar nee, hij bood geen uitweg, het was een meisje van verblindende en schandelijke schoonheid. Hij zuchtte en mompelde: ‘Sommige mensen hebben alles.’

Ik ga nog een stap verder, het meisje is nu twintig jaar ouder, nog steeds mooi, twee kinderen, succesvol psychotherapeute, mooie villa in Paterswolde. Als ze 's avonds in de krant over de zorgen van Rouvoet leest, knikt ze instemmend, en zegt tegen haar echtgenoot: ‘Goed dat die man iets gaat doen tegen de verwildering van de zeden.’